

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φθὲ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φθὲ ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ . . . 8ρ. 8,—

Ετησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἑξαμηνος . . . 4,50

Ἑξαμηνος > > 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Λί συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰκάνειον μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

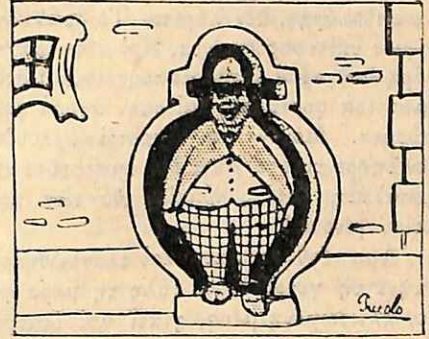
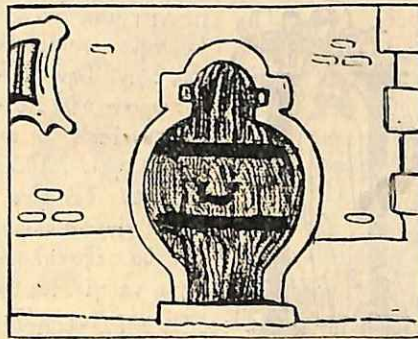
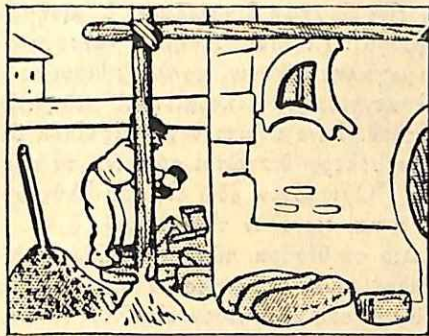
Ὀδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ὀκτωβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 47

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ Κ. ΚΟΙΛΑΡΑ

Τί παράξενο σπίτι ἀρ-νουδὼ πού ἔκτισε ὁ κύριος Κοιλαρᾶς!

Μὰ γιατί ἔχει τέτοιο σχῆμα ἡ πόρτα του; Περλεργό!...

Ἄ, νά τος ὁ ἴδιος! Τώρα φαίνεται καλὰ γιατί ἔχει ἡ πόρτα αὐτὸ τὸ σχῆμα!...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΥΙΔΥ ΜΟΥ

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

Τὸν παλῆο καιρὸ ζούσεν ἓνας περιβολάρης μὲ τὴ γυναῖκα του, πού ἀγαπούσαν πολὺ τὰ λουλούδια. Ἐκαλλιεργούσαν ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ἄνθη καὶ τὰ ἔφεραν εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου ὁ κόσμος τ' ἀγόραζε μὲ μεγάλην προθυμίαν, διότι ἦσαν πολὺ ὠραῖα, μὲ ζωηρά χρώματα καὶ λεπτότατα ἀρώματα. Τὸν χρόνον ἐκεῖνον ὅμως οἱ καιροὶ ἦσαν πολὺ κακοὶ διὰ τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κηπουρικὴν, ὁ χειμῶνας πολὺ βαρὺς, χιόνια πολλά, νερὰ τίποτα καὶ τῆς νύκτες ξαστεριά καὶ παγωνιᾶς ἀτελείωτες. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἐδυστύχησαν καὶ ὁ περιβολάρης μᾶς περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Κάθε βράδυ ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς τοῦ λύχνου, τὸ ἀντρόγυνο ἔλκει τὴ μοῖρά του καὶ ἡ γυναῖκα μὲ βουρκωμένα μάτια ἐπολεμοῦσε νὰ μπαλώσῃ τὰ παλῆα τους ροῦχα διὰ νὰ περάσουν ὅπως-ὅπως.

Ἀνάμεσα στ' ἀναφυλῆτὰ ἔλεγεν ἡ γυναῖκα εἰς τὸν περιβολάρη:

— Νὰ μᾶς χάριζεν ὁ Θεὸς ἓνα παιδάκι, θὰ τὸ εἶχαμε γιὰ παρηγορίαν καὶ θὰ μᾶς ἐδίδε θάρρος νὰ πολεμήσωμε τὴ δυστυχίαν γιὰ χατήρι του. Τώρα κλαῖμε

τὴ μοῖρα μᾶς καὶ τίποτε ἄλλο. Θεὲ μου, στείλε μᾶς ἓνα παιδάκι!

— Ἐνα-κανένα! ἀπήντησεν ὁ περιβολάρης· νάχαμε πέντε-δέκα, νὰ μεγαλώσουν, νὰ δουλεύουν κ' ἐκεῖνα γιὰ μᾶς, νὰ μᾶς γηροκομήσουν.

— Καὶ κανένα κορίτσι; ἐρωτᾷ ἡ γυναῖκα; Ἐγὼ θέλω καὶ κορίτσια, νάχω συντροφίαν στὸ σπῆτι, νὰ μοῦ μεταπιάνουν.

— Μὰ δὲ συλλογιζέσαι τὰ μωρά, τοὺς κόπους, τὰ βάσανα, τὰς ἀρρώστειες;

— Σὰν μᾶς τὰ στείλῃ ὁ Θεός, νὰ μᾶς τὰ στείλῃ μεγάλα, ἐπρόσθεσεν ὁ περιβολάρης.

Τὸ λάδι τοῦ λύχνου ἐτελείωσε, τὸ φῶς ἔσβυνε σιγὰ-σιγὰ, ἐμάχυσεν ἡ γυναῖκα τὰ ραψίματα κ' ἔπρσαν νὰ κοιμηθοῦν μὲ τὴν προσευχὴ νὰ τοὺς στείλῃ ὁ Θεὸς πέντε-δέκα παιδιά καὶ κορίτσια μαζὺ, ὅλα μεγαλωμένα καὶ ἄξια.

* *

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἅμα ἐξῆ-πνησαν μὲ τὸ χάραγμα, ὁ περιβολάρης ἐδῆλκε νὰ πάῃ στὸ περιβόλι του, νὰ τὸ σκαλίσῃ, νὰ τὸ ποτίσῃ, νὰ τὸ περιποιηθῇ.

Ἐτράβηξα γραμμὴν σὲ μιὰ μεγάλη γιάσεμιά, πού ἐκεῖ εἶχε τὰς ἐλπίδες του, γιατί πάντα ἦταν πρώϊμη, καὶ τὰ μοσχολουσοῦσε τὰ γιάσεμιά της. Ἀπλῶ-

νουνταν σὲ μιὰ κρεβατινὰ μεγάλη, καὶ ἀποκάτω ἔκανε μεγάλη σκιά. Εἶχε γεμίσει φύλλα, τώρα πού ὁ καιρὸς ἀρχισε νὰ διορθώνεται καὶ, πού καὶ πού κανένα μπουμπουκάκι, ἕως χθές, ἐφαίνετο μέσα στὰ πράσινα φύλλα.

Ἀλλὰ τί ἦταν αὐτὸ πού ἐδλεπε τώρα; ἐχίονις πάλι τὴ νύχτα ἢ ἡ πρωϊνὴ πάχνη ἐπάχωσε καὶ ἐφαίνετο ἡ γιάσεμιά ἔτσι ἄσπρη;

Ὁχι, ἦτον ἀληθινὰ γιάσεμιά, πού ἔαφνικὰ σὲ μιὰ νύχτα τὰ ἀνοῖξε τὸ ὠραῖον καὶ μυρωμένο λουλούδι. Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ περιβολάρης ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ μαζεύσῃ καὶ νὰ πάῃ ὕστερα νὰ ἔαφνίσῃ τὴ γυναῖκα του, ὅταν ἔμεινε ἀπολιθωμένος καὶ βουδός!

Δυὸ μάτια γυαλιστὰ ἐφεγγοδολοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴν κρεβατινὰ, ἐτὰ σκοτεινὰ καὶ ἓνα βαθὺ μούγκρισμα ἀνετάραξε τὴ πρωϊνὴ σιωπὴ.

Ἀμα τοῦ πέρασε ὁ πρώτος φόβος, τὰ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἔτρεξε πίσω σπῆτι νὰ πάρῃ τὸ τουφέκι του νὰ σκοτώσῃ τὸ παράξενο ζῷον. Ἐγύρισε πίσω καὶ ἡ γυναῖκα του μαζὺ, ἐκεῖνος ὠπλισμένος μὲ τὸ δίκανον ὅπλον του καὶ ἡ γυναῖκα του μὲ μιὰ μεγάλη ἄξιναν.

Ὅταν ἐπλησίασαν καὶ ἐτοιμάζετο ὁ περιβολάρης νὰ σκοπεύσῃ, τὸ ζῷον ἐδῆλ-

τόν δρόμον καὶ ἡ ἄμαξα δὲν ἤμποροῦσε νὰ περάσῃ. Τότε παρουσιάσθη ὁ Καμάνιος. Χωρὶς λέξιν, ἐσκύψεν, ἐγώθη ἀπὸ κάτω, καὶ μὲ μίαν μόνον προσπάθειαν τοῦ ρωμαλέου τοῦ σώματος, μετεκίνησε τὸ βαρὺ τροχόσπιτον καὶ ἐλευθέρωσε τὸν δρόμον.

Ἡ «καριόλα» ἐξηφανίσθη δρομαία ἐν τῷ μέσῳ κονιορτοστροβίλου. Καὶ οἱ ἄλλοι ἱππεῖς ἐκρύβθησαν μὲ τοὺς ἵππους των εἰς τὴν χαράδραν, ἡ ὁποία εὐρίσκετο πρὸς τὰριστερὰ τοῦ δρόμου.

Μετ' ὀλίγον, ὁ Κορμᾶς καὶ ὁ Τιάρκος, κρυμμένοι ὅπως ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ ἀμαξόσπιτου, εἶδαν τοὺς οὐσάρους τῆς φρουρᾶς ἐπερχομένους ὁλοταγῶς. Θὰ εἴλκυε τὴν προσοχὴν των τὸ ἀμαξόσπιτον καὶ θὰ τοὺς ἤρχετο ἡ ἰδέα νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦν;

Εὐτυχῶς τίποτε! Οἱ οὐσάραι ἐπέρασαν ὡς θύελλα. Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς των, δείχνων μὲ τὸ ἄκρον τοῦ μαστιγίου τοῦ μακρὰν φεύγουσαν ἄμαξαν, τοῖς ἐφώνησε:

— Θάρρος, παιδιά! Τοὺς τσακώσαμε!..

— Ὁχι ἀκόμη! εἶπεν ὁ Τιάρκος στρεφόμενος περιχαρὴς πρὸς τὸν Κορμᾶν, ἀφοῦ ἐπέρασαν οἱ οὐσάραι.

Ἐπειτα ἠρώτησεν:

— Εἶδατε ἐκεῖνον τὸν μονόφθαλμον, ποῦ διευθύνει τὴν καταδιώξι;

— Ναί! κάπου εἶδα αὐτὸ τὸ μούτρο...

— Εἶνε ὁ κόμης Νάιπεργ.

Τότε ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἤκουε τὴν συνομιλίαν, εἶπεν:

— Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὸν Νάιπεργ!

— Ἐννοία σας, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος, καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ τρέχῃ, ἔτσι, θάργῃσωμε πολὺ νὰ τὸν ξαναἰδοῦμε!

Πολύτιμος φίλος

Ἐνῶ οἱ συνωμόται ἀνεπαύοντο ἀπὸ τοὺς κόπους των καὶ τὴν ἀγωνίαν τῶσαν ὥρην, ὁ Καμάνιος δὲν ἔχανε τὸν καιρὸν του.

Εὐτυχῆς ποῦ ἐπανεύρισκε τὸν θετὸν υἱὸν τοῦ πρῶην βασιλέως του, τοῦ μακαρίτου Βοδόγ, ἔστησεν εἰς μίαν ἔρημον πλατεῖαν ἐν τῷ μέσῳ μικροῦ δαυλλίου, μίαν τράπεζαν, τὴν ὁποίαν ἐφόρτωσε μὲ τὰ καλλίτερά του φαγητά, καὶ κατόπιν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀμαξόσπιτον διὰ νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ξένους του εἰς τὸ γεῦμα.

Ἡ πρόσκλησις ἔγινε δεκτὴ μετὰ χαρᾶς ἀπὸ ὅλους. Διότι καὶ ὁ Κορμᾶς, μὲ ὅλας τὰς ἀνησυχίας, ἐπεινοῦσε πολὺ, καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης δὲν ἐπήγγινε βέβαια πάρα κάτω.

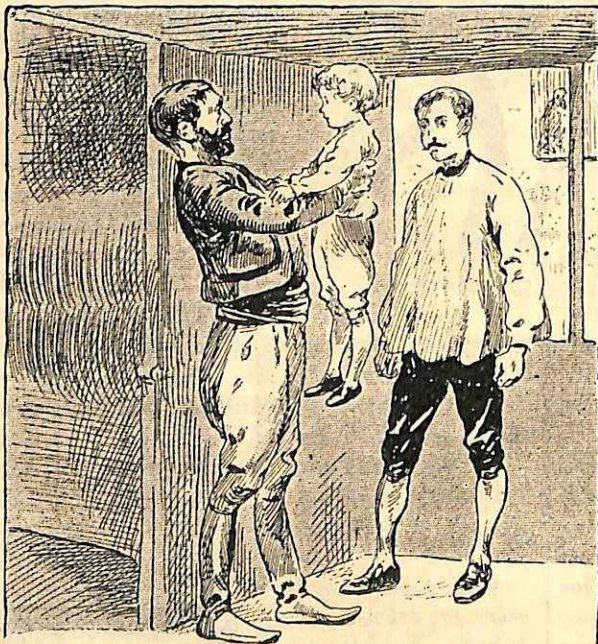
— Ἐδῶ μ'ἀρέσει νὰ τρώω καλλίτερα, ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς, παρὰ ἐπὶ τῇ τραπεζᾷ τοῦ παλαιοπαλατιοῦ τοῦ πάππου!

Εἰς τὴν ἀναφώνησιν αὐτὴν τοῦ παιδίου, ἡ ὁποία ἀπεκάλυπτε μὲ μίαν λέξιν τὴν ταυτότητά του εἰς τὸν Καμάνιον, ὁ συνταγματάρχης ἐρρίψεν ἀνήσυχον βλέμμα πρὸς τὸν Τιάρκον· ἀλλ' αὐτὸς ἔβαλε τὸ χέρι του εἰς τὸν ὄμον τοῦ γιγαντοσώμου Ἀτσιγγάνου καὶ εἶπε καθαρὰ πρὸς τὸν ἀξιωματικόν:

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, συνταγματάρχα μου, νὰ ἔχωμε μυστικά ἀπὸ τὸν Καμάνιον. Ἐγγυῶμαι γι' αὐτὸν ὅπως γιὰ μένα τὸν ἴδιον· δὲν εἶναι, φίλε μου;

Τὸ ἄγριον πρόσωπον τοῦ Ἀτσιγγάνου ἐφωτίσθη ἀπὸ μίαν λάμψιν καλωσύνης καὶ ἀφοσιώσεως· καὶ μὲ τὸν τοῦ ὁποίου ἦτο ἀδύνατον νὰ φημισθῇ κανεὶς τὴν εἰλικρίνειαν, ἀνέκραξεν:

— Ὁ Τιάρκος εἶνε παιδί τῆς φυλῆς μας, φορεῖ τὸ φυλακτὸ τοῦ βασιλέως Βοδόγ, εἶνε λοιπὸν ἱερός· ὅ, τι ἔχω δι' αὐτοῦ

«Τὸ μπαμπά σου τὸν ἐλέγαμε Μεγάλου Βοημό!»
(Σελ. 384, στ. γ')

εἶνε καὶ οἱ φίλοι του εἶνε καὶ φίλοι μου!

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου Καμάνιο, εἶπον συγχρόνως οἱ δύο συνωμόται, ὀλίγοντες θερμῶς τὰς χεῖρας τοῦ νέου των συμμάχου.

Βλέπων αὐτὴν τὴν σκηνὴν καὶ ἐννοῶν ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχὴν ἀρκετὰ ἐφοβήθη, ἦτο καὶ αὐτὸς φίλος, ὁ μικρὸς Βασιλεὺς ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε:

— Κ' ἐγὼ, κύριε, σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς ἀγαπῶ!

Οἱ ἀφελεῖς αὐτοὶ λόγοι συνεκίνησαν βαθύτατα τὸν τραχὺν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ὑπὸ τὸ βάνυσον ἐξωτερικὸν ἐκρυπτε, φαίνεται μεγάλην εὐαισθησίαν. Ἐσήκωσε τὸν μικρὸν Βασιλέα μὲ τὰς ρωμαλέας χεῖρας του, καὶ δίδων νὰ ἐννοήσουν μὲ μίαν λέξιν ὅτι ἐμάντευσε μὲ ποῖον

εἶχε νὰ κάμῃ, ἀνέκραξε: — Μεγαλειότατε! τὸ μπαμπά σου τὸν ἐλέγαμε Μεγάλου Βοημό! εἶμαι ἐτοιμὸς καὶ τὸ περὶ μου νὰ δώσω γιὰ σένα!

Ὁ Καμάνιος ἔμειλλε νὰ ποδεῖξῃ μετ' ὀλίγον ὅτι αὐτὰ ποῦ εἶπε δὲν ἦσαν μάταια λόγια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. ΤΟ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Κορμᾶς παρεκάλεσε τὸν Καμάνιον νὰ καθίσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τραπέζι, διὰ νὰ συζητήσουν καὶ οἱ τρεῖς περὶ τοῦ πρακτέου.

Βεβαίως δὲν εὐρίσκοντο ἀκόμη ἐκτὸς κινδύνου. Χάρης εἰς τὸ στρατήγημα τοῦ Τιάρκου, ἀπελαμβάνον τὴν μίαν στιγμὴν ἡσυχίαν, οἱ οὐσάραι ὅμως τοῦ Νάιπεργ θὰ εἶχον φθάσῃ ἤδη τὴν ἄμαξαν, θὰ εἶχον ἰδῇ τὸ λάθος των καὶ θὰ ἐπέστρεφον. Οἱ φυγάδες εἶχον νὰ διασπίσουν ὁλόκληρον τὴν Αὐστρίαν πρὶν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰς τὴν Ἰταλίαν ἢ εἰς τὴν Γαλλίαν, τὰς τρεῖς χώρας ὅπου ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἐπεριμένετο.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὰ σύνορα θὰ ἐφυλάσσοντο, οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι τοῦ Μέττερνιχ, πολυαριθμοῦντες ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, θὰ περιέτρεχον ὅλα τὰ μέρη καταζητούντες τὸν μικρὸν Βασιλέα.

Νάναπτύξουν μεγάλην ταχύτητα καὶ νὰ φύγουν πρὸ τῶσαν διωκτῶν, δὲν θὰ ἦτο πλέον δυνατόν. Προτιμώτερον νὰ ἐκρύπτοντο δι' ὀλίγον καιρὸν μετρημισμένοι εἰς κανὲν χωρίον τῆς Στυρίας ἢ τῶν τυρολικῶν Ἀλπεων καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐπροχώρουν βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς πρὸς τὴν Γαλλίαν.

Ἡ γνώμη αὕτη ἐρρίθη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου· ὁ συνταγματάρχης ὅμως, ἀνησυχῶν περὶ τῆς τύχης τῆς συζύγου καὶ τοῦ μικροῦ υἱοῦ του, ἦτο μᾶλλον τῆς ἰδέας νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των καὶ νὰ φθάσουν ὅσην τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς κανὲν μέρος, ὅπου θὰ ἤμποροῦσαν νὰ παραδώσουν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης εἰς χεῖρας πιστῶν φίλων τοῦ Ναπολέοντος.

Τότε ὁ Καμάνιος ἐζήτησε τὸν λόγον.

— Κύριοι, τοὺς εἶπε, σὰς ἔδωσα τὸ λόγο μου νὰ σὰς βοηθήσω. Ἰδοὺ λοιπὸν τί σὰς προτείνω. Ὅταν μὲ ἀπαντήσατε, ἐγὼ ἐπήγγινα ἐπὶ Βιέννην μὲ ὄλο μου τὸ θηριοτροφεῖον.

— Πῶς; ἔχεις καὶ θηριοτροφεῖον; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος.

— Ναί, φίλε Τιάρκο, ἀπεκρίθη ὁ Ἀτσιγγάνος μὲ ὑπερηφάνειαν· ἐκληρονόμησα ἕνα γέρο ξάδελφό μου, ποῦ εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν πολὺ ὠραῖα ζῷα· ἀγόρασα καὶ ἐγὼ μερικὰ μὲ τὰς οἰκονομίας μου... τέλος πάντων, νὰ μὴ σὰς τὰ

πολυλογῶ, ἔχω τώρα τρεῖς τίγρεις, ἕνα λεοντάρι ἀρσενικόν, ἕνα θηλυκόν, ἕξ λεοπαρδαλες, δύο ὕαινες καὶ ἕνα θαυμασιὸν ἐλέφαντα, τὸν Τόμπου.

— Μπράβο! ἐσύ, βλέπω, ἐπροόδευσες! εἶπε μὲ θαυμασμὸν ὁ πρῶην γιδομαξᾶς τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης· καὶ ποῦ εἶνε τὰ θηρία σου;

— Ἀπέξω ἀπὸ τὸ χωριὸν Πούκενδορφ, δυὸ μίλλια ἀπὸ Ἰδῶ. Ἀφίσα ἐκεῖ—πέρα τὰμαξία μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ ἐτράγηξα ἐγὼ γιὰ τὴν Βιέννην. Ἐπρεπε, βλέπετε, νὰ πάω μπροστὰ, γιὰ νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ ἔβαζα τὰ ζῷά μου καὶ γιὰ νὰ πάω ἄδεια νὰ δώσω μερικὰς παραστάσεις μὲ δαῦτα... Ἀλλὰ δὲν βιάζομαι καθόλου. Μία ποῦ εἴσθε κρυμμένοι ἐστὶ ἀμαξόσπιτό

μου, γιατί δὲν μένετε; Ἀντὶ νὰ πάω ἐπὶ Βιέννην, τραβῶ γι' ἀγάπη σας κατὰ τὴν Γαλλίαν ἀπὸ Λίντε, Ζνάρμ, Ὀλμουτς, Σάλτσμπουργ. Δίνω 'ς ὅλες αὐτὰς τὰς πολιτείας παραστάσεις, καὶ ἐπειδὴ παντοῦ γνωρίζουν τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Καμάνιου, κανεὶς βέβαια δὲν θὰ ὑποπτευθῇ νὰ ἔλθῃ νὰ ψάξῃ ἐπὶ ἄμαξία μου γιὰ σὰς. Ἐτσι εἶνε πολὺ καλλίτερα, παρὰ νὰ γυρίζετε ἐστὺς δρόμους μονάχοι, χωρὶς πασσαπόρτι, χωρὶς ἄδεια, ἐπὶ διάκρισι τοῦ πρώτου χωροφύλακα ποῦ θὰ σὰς ἀπαντήσῃ.

Ἡ πρότασις τοῦ θηριοδασεῖτος ἦτο πολὺ λογικὴ, πολὺ φρόνιμη, καὶ οἱ συνωμόται ἐσπευσαν νὰ τὴν δεχθῶν μ' εὐγνωμοσύνην. Ὅσον διὰ τὸν μικρὸν Βα-

σιλέα, αὐτὸς δὲν ἐκρατεῖτο πλέον ἀπὸ τὴν χαρὰν του, συλλογιζόμενος ὅτι θὰ ἐταξείδευε μαζί μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα ἀπηρρίθησαν πρὸ ὀλίγου.

Ἡ ἀπόφασις ἔγινε. Τὸ ἀμαξόσπιτον θὰ ἐγύριζεν ἀμέσως εἰς τὸ Πούκενδορφ πρὸς συνάντησιν τοῦ θηριοτροφείου, καὶ ἐκεῖθεν θὰ ἐξηκολούθει μαζί του τὸ ταξείδιον, κατὰ τὸ δρομολόγιον, τὸ ὁποῖον εἶχε καταστρώσῃ ὁ Καμάνιος.

Ὅταν συνθηροῖσθαι ὅλοι εἰς τὸ ἀμαξόσπιτον, ὁ Τιάρκος ἠρώτησε τὸν θηριοδασεῖτην:

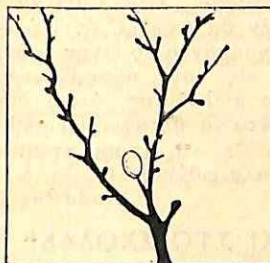
— Ἐγχειρῶν τὴν κασσεῖλα σου τσιγγάνικα ρούχα, Καμάνιο;

(Ἐπεταῖ συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

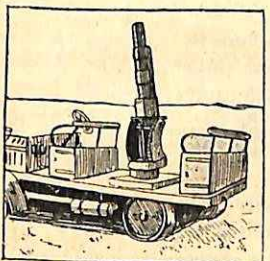
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Βάτος ποῦ κάμνει αὐγά

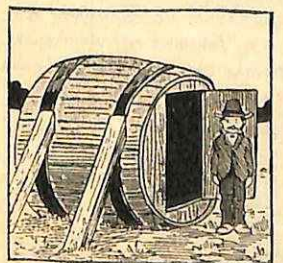
Ὁ κ. Μπράτλεϋ, εἰς τὸ Σχῆφορτ τῆς Ἀγγλίας, εὗρεν εἰς μίαν βάτον ἐν αὐγὸν καρφωμένον εἰς ἐν ἀγκάθι! Φαίνεται ὅτι τὸ πουλὶ ἐπερνοῦσεν ἄνωθεν τῆς βάτου, καὶ, βιαζόμενον νὰ παλαλλοθῇ τοῦ φορτίου του, ἄφισε τὸ αὐγόν, τὸ ὁποῖον ἐπέσεν ἐπάνω εἰς τὸ ἀγκάθι.

Νέον ὄργανον καταστροφῆς

Ἡ εἰκὼν αὐτῇ παριστᾷ τὸ νέον τηλεβόλον, τὸ ὁποῖον ἐπενόηθη ἐσχάτως εἰς τὴν Γερμανίαν, διὰ νὰ βάλλῃ κατὰ τῶν ἀεροστάτων καὶ τῶν ἀεροπλάνων ἐν καιρῷ πολέμου. Στηρίζεται ἐπὶ ἀμάξης αὐτοκινήτου καὶ τὸ στόμιόν του εἶνε ἐστραμμένον πρὸς τὸν οὐρανόν. Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπίσης ἔχουν προνοήσῃ περὶ τοιοῦτο ὄπλου.

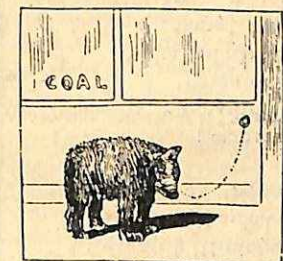
Ὁ νέος Διογένης

Πάρετε τρία πατήρια, βάλετε μέσα εἰς τὸ ἕνα δύο μολυβδοκόνδυλα ἀρκετὰ μακρὰ, καὶ τοποθετήσατε τὰ ἄλλα δύο ποτήρια ὅπως δαίχνει ἡ εἰκὼν. Τὸ σύνολον θὰ ἰσορροπήσῃ.

μέσα καὶ ὅτι δὲν θά ντήλλασε τὴν κατοικίαν του οὔτε μὲ τὸ ὠραιότερον μέγαρον τοῦ κόσμου!

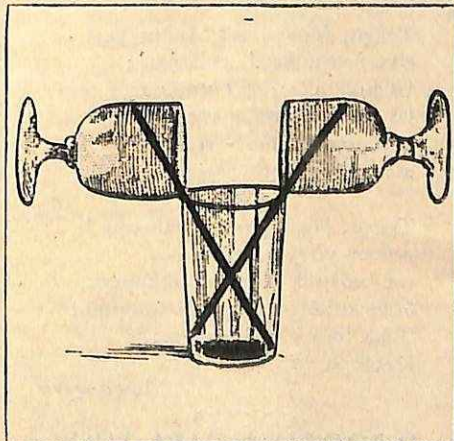
Ἄρκτος ἀντὶ σκύλου

φύλακος σκύλου.

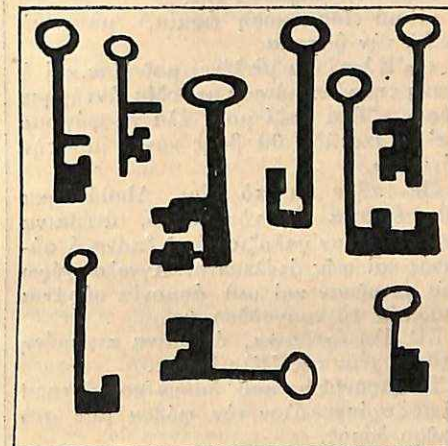
Φαίνεται ὅτι τὸ ζῷον αὐτὸ ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του μὲ ζήλον, εὐφύϊαν καὶ πίστιν σκύλου ἀληθινοῦ. Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς κλέπτας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξύγωναν κατὰ 'κεῖθε!..

Παίγνιον ἰσορροπίας

Πάρετε τρία πατήρια, βάλετε μέσα εἰς τὸ ἕνα δύο μολυβδοκόνδυλα ἀρκετὰ μακρὰ, καὶ τοποθετήσατε τὰ ἄλλα δύο ποτήρια ὅπως δαίχνει ἡ εἰκὼν. Τὸ σύνολον θὰ ἰσορροπήσῃ.

Πρόβλημα

Αὐτὰ τὰ ἐννέα κλειδιά ποῦ βλέπετε, εἶνε τὰ κλειδιά τῆς γαλλικῆς πόλεως Λίλλης (Lille). Πρόκειται νὰ τὰ τοποθετήσετε οὕτω πῶς, ὥστε διὰ τῶν κενῶν των νὰ σχηματισθῇ ἡ λέξις LILLE μὲ λευκὰ κεφαλαῖα γράμματα.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παίγνιου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, δόξ. Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάδραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῶν τὸ ὁποῖον θαποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον δι' ἐν ἑτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Δύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 45ου φυλλαδίου

Βύρων, Αἰσχύλος, Ραδάμανθυς, Καλυψώ, Θάλεια, Ἀρήτη, Τρίτων, Κλωθώ, Φειδίας.

Ίδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ Β

Η ΕΛΠΙΔΑ

Βρέθηκα 'σ' ένα δάσος ολόμοναχη. Ήταν δάσος μαύρο και σκοτεινισμένο. Ὁ ἀνεμὸς ἀγρίος φυσοῦσε κ' ἐπνίγε με τὴν βοήν του τὰ μουγκίσματα τῶν θειῶν. Τὰ δένδρα σφικταγκαλιασμένα δὲν μ' ἄφιναν νὰ ἰδῶ οὔτε μιὰ γωνιά τούρα-νοῦ. Ἐτρεμα. Νόμιζα πῶς ἦμουν χα-μῆνη.

Ἐξαφνα ἀνοίγουν τὰ δένδρα. Ἐνα φῶς γλυκὸ χύνεται μὲς 'ς τὸ σκοτάδι καὶ βλέπω ἐμπρὸς μου μιὰ κόρη ὡραία, ἕναν ἄγγελο. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της ἦταν χυ-μένα στοὺς ὤμους της καὶ τὰ μάτια της τὰ γαλανὰ εἶχαν μιὰν ἔκφρασι οὐράνια.

Γονάτισα μπροστά της.
«Ποιὰ εἶσαι, κόρη ὡραία,» με φωνή δειλὴ τὴν ῥώτησα.

«—Ελπίδα με λένε» μοῦ εἶπε, καὶ ἡ φωνή της γλυκεῖα σὰν μελωδία ἀντήχησε γύρω. «Ἐλα μαζί μου, ἔλα νὰ φύγωμε ἀπ' τὸ σκοτάδι, θὰ βρῆς κοντά μου τὴν εὐτυχία».

Μὲ πήρε ἀπ' τὸ χέρι. Αἰσθάνθηκα πῶς ἔφευγα ἀπ' τὸν κόμο, ἀνέβαινα ψηλά! Ήταν γαλάζιος ἐκεῖ 'πάνω ὁ οὐ-ρανὸς καὶ φῶς ἀτέλειωτο. Ἀγγελοὶ γύρω μου πετοῦσαν καὶ μιὰ ἀρμονία οὐράνια σκόρπιζε τὸ τραγοῦδι τους.

Κι' ὅλο ἀνέβαινα, ἀνέβαινα πιασμένη ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Ἑλπίδας....

Τί χαρούμενη ποὺ ἦμουν κοντά της! Εἶχα ξεχάσει ὅλον τὸν φόβον μου στὸ μαῦρο δάσος.

Ἐκεῖ πέρα, ψηλά, ἔβλεπα τὸν τόπο τὸν εὐτυχισμένο.

Μὰ ἔξαφνα μ' ἀφίνει ἡ ἄπιστη καὶ φεύγει, χάνεται μακριὰ μαζί με τὰλλα ἀγγελουδία.

Ζαλίσθηκα κ' ἔκλεισα τὰ μάτια μου. Ὅταν τάνοιξα ἦμουν πάλι στὸ μαῦρο δάσος, τὸ σκοτεινὸ.

Ἡ ψεῦτρα ἡ Ἑλπίδα μ' ἐγέλασε καὶ μ' ἄφησε.

Μὰ πάλι ἔζησα κοντά της ὡρες εὐτυ-χισμένες.

Κρητικοπούλα

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ὁ οὐρανὸς ἄρχισε ν' ἀσπρίξει καὶ νὰ τὸ γλυκογράμα τῆς αὐγῆς. Στὴν πε-διάδα οἱ κορυδαλοὶ ἀνεβαίνουν τραγου-δώντας ἐμπρὸς στὸν ἥλιο. Στὶς περιστο-φωλιές, τὰ [περιστέρια] γλυκομιλοῦν με μιὰ φωνὴ ζεστή καὶ βαθειά. Ἐνας πε-τεινὸς ἄφησε τὴν καθήστρα του, τίναξε τὰ φτερά του καὶ στέκοντάς ἀψηλομένους στὰ πιασινὰ τὸν δάκτυλο, σὸ ὅποιον ἄλλοι εἴ-ρηφانو κικιρίζουν, σὸ ὅποιον ἄλλοι εἴ-κοσι πετεινοὶ τῆς γειτονίας ἀποκρίθηκαν ὁ ἕνας ὅστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο. Στὸ γύρο τους ἡ ὄρνιθες καταβαίνουν με ἄφους σο-βαρὸ καὶ με τὸ στερεότυπο κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ ἀπ' τὸν περὶ τῆς χορταπο-θήκης, μιὰ γάτα με τὴν πονηρὴ μύτη της ἐξετάζει καὶ καρτερεῖ με μισοκλει-σμένο μάτι τὸ ξύπνημα τῶν πουλιῶν.

Στὴν παλιὰ κοντόχονδρη ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἡ τρεῖς μεγάλες φλαμουριές σκιάζουν τὸν θολωτὸ νάρθηκα, ἡ καμ-πάνα κτυπᾷ με μιὰ φωνὴ ἀργὴ καὶ κα-θάρια, ἐννέα κτυπήματα καλοεχωρι-σμένα, ὅστερα ἕνα σωρὸ κωδονοκρου-σὶς λυγρές. Ἀκούω τὰ βελάσματα ποὺ πνίγονται καὶ τὰ ποδοκτυπήματα τῆς ὁπλῆς στὸν στάβλο· ἕνας ἀλωνιστὴς ἄρ-χισε νὰ ἀλωνίζει στὸ βάθος τῆς σιταπο-θήκης καὶ ὁ βοσκὸς τυλιγμένος στὴν κάπα του, κατεβαίνει στὸ δρόμο φυσώντας τὴ φλογέρα του, καὶ ἀπὸ κάθε θύρα ἀμαξά-δες, γιδοπορβάτα, ἀγελάδες καὶ μοσχάρ-για προβάλλουν με θόρυβο. Νὰ τὸ ξύ-πνημα καὶ ἡ ζωή.

(Μετάφρασις) Φλογέρα τοῦ Βασιλεῖ

ΤΡΕΧΑ ΒΑΡΚΟΥΛΑ...

Τρέχα, βαρκούλα πεταχτή...
πὶδ γρήγορα νὰ φθάσω
'κεῖ πέρα 'στὸ ἔρημο νησί,
ἀπόστασις εἰς τὸ κουπὶ,
(λάμνω, ὅλο λάμνω ἀπ' τὸ πρωὶ)
πᾶμε νὰ ξαποστάσω!

Τρέχα, βαρκούλα, χαρωπὰ
καὶ πίσω μὴ γυρίσης.
Πίσω εἶνε ὁ κόσμος, ἡ ψευτιά,
ἐμπρὸς ἡ ἀγάπη, ἡ εὐμορφία.
Τρέχα, βαρκούλα! Στὴ χαρὰ
με πᾶς τώρα! Μὴ ἀργήσης!

Τρέχα, βαρκούλα! Εἶνε ἐκεῖ
τὸ μαγικὸ παλάτι,
ποὺ μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸ
νερὰίδες στήνανε χορὸ,
κ' ἐσέβαν τὸν περαστικὸ
κ' ἐμάγεβαν τὸ ναῦτη.

Τρέχα, βαρκούλα! Ἀκόμη ἐκεῖ
εἶνε ἡ νερὰίδες! — Ξέρεις;
θὰ μᾶς μαζέψουνε καὶ μᾶς,
θὰ μᾶς σκληρώσῃ τῆς χαρᾶς
ἡ εὐμορφία, καὶ — τί καλὰ!
πίσω δὲν θὰ με φέρῃς!

Τρέχα, βαρκούλα! Ἐφθάσαμε!

στάσου νὰ χαιρετήσω
τοῦ κόσμου τοὺς παραδαιμόνους,
δάκρυα καὶ πόνους καὶ καίμους!
'Εδῶ 'στὸ ἐλεύθερο νησί
ἐλεύθερα θὰ ζήσω!

Ἀφρόκρινο

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Ἡ ζωοφιλία δὲν εἶνε τι καινόν. Ζωό-φιλοι εἴπερ τινες καὶ ἄλλοι ἦσαν οἱ ἀρ-χαῖοι. Ἐλλήνες, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Πλού-ταρχος. Ὅτε, λέγει, οἱ Ἀθηναῖοι ὠκο-δόμουν τὸν Ἐκατόμπεδον, ἀπέλυσαν ἔλευ-

θέρους ὅσας ἡμιόλους εὐρον ἀσθενεῖς ἢ ὑπεργήρους, μία δὲ ἐξ αὐτῶν, ἡ ὁποία καίτοι ἀπολυθεῖσα ἐξηκολούθει νὰ παρα-τρέχη καὶ οἰοεὶ νὰ ἐγκαρδιώνη τοὺς ἐργαζομένους, ἐψήφισαν νὰ τρέφεται δη-μοσίᾳ μέχρι τελευτῆς.

Εἰς δὲ τοὺς ἴππους τοῦ Κίμωνος δι' ὧν τρεῖς ἐνίκησεν εἰς Ὀλυμπίαν, ἀνίγει-ραν μνημεῖον μεγαλοπρεπὲς παρὰ τὸν τά-φον τοῦ κυρίου τῶν.

Τὸν δὲ κύνα ὅστις παρηκολούθησε τὸν κύριόν του Ξάνθιππον εἰς Σαλαμίνα κο-λυμβῶν παρὰ τὴν τριήριν, μετὰ πομπῆς ἐκήδευσαν εἰς ἄκραν τινά, Κυνὸς σῆμα ὀνομασθεῖσαν.

Ὁ ἴδιος Πλούταρχος λέγει, ὅτι κατ' οὐδὲνα τρόπον δὲν θὰ ἐπώλει ἀντὶ ὀλί-γων κερατῶν γηράσαντα ἐργάτην βοῦν, ἀχρηστὸν τὸσον εἰς τοὺς ἀγοράζοντας ὅσον καὶ εἰς τοὺς πωλοῦντας. Διότι δὲν πρέπει ξυμψυχα ὄντα νὰ μεταχειρίζωμεθα τοιοῦτοτρόπως οὐδὲ νὰ ἀπορρίπτωμεν ὡς ὑποδήματα παλαιωθέντα.

Χιαβάδας

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΑΚΙ

Μὲ τὴν πλάκα
Μὲς' στὴ σάκκα
Τὸ μικράκι
Τὸ παιδάκι
Τρέχει τρέχει
Στὸ σχολεῖο.

Τὸ βιβλίο
Στὸ θρανίον
Πάνω βάζει
Καὶ διαβάσει:
Βά, βέ, βή, βί,
Βό, βύ, βώ.

Εἰς τὰ χεῖλη
Τὸ κοντόλι,
Ὅλη γράφει
Καὶ 'ξεγράφει
Μὴ καμάρι,
Μὲ θυρό.

Ἀθανάσιος Διάκος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἦ Γλυκεῖα Ἑλπίς τὸ πρωὶ παρεπονέτο ὅτι δὲν κατάρθωσε νὰ κοιμηθῇ καλὰ, διότι εἶχε στυγερά τὸ φῶς τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου.
— Μὰ καλὰ, δὲν ἔδλεπες νὰ κοιμηθῇς στὰ σκοτεινά; ἢ τῆς λέγει ἡ Ἑλπίς τῆς Αἰγύπτου.

* * *

Εἰς τὸ μάθημα τῶν Γαλλικῶν.
— Πῶς κάμνει ὁ παρατακτικὸς τοῦ avoir;
Ὁ ἐρωτώμενος δὲν ἀπαντᾷ. Ἐνας συμμα-θητὴς του ἀποπίσσω τοῦ ψιθυρίζει:
— J'avais! J'avais, mure!...
Καὶ ὁ ἄλλος θυμωμένος:
— Δάσκαλε! αὐτὸς μὲ λέει ζαβὸ καὶ μωρό!

* * *

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1910, ἡ Διάπλαισι τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ 33ον αὐτῆς ἔτος. — Οἱ συνδρο-μηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, πα-ρακαλοῦνται

Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ τῶν ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέ-λος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν, ἐτησίαν ἢ ἐξά-μηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κληρωθὴσόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλά-δος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐπίδα κερδῶν 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γί-νουν ΔΔΔΔΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώ-σεις Δόρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὁρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 379.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19ην Ὀκτωβρίου 1910

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1911

Εἰς τὴν «Πρόσκλησιν» τοῦ προηγουμένου φύλλου, σὰς εἶπα ὅτι εἰς τὸ σημερινόν θὰ ἐ-δημοσιεύω τὸν κατάλογον τῶν Δώρων τοῦ 1911. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὴν ἄλλην σελίδα δημοσιεύω τὴν Τετάρτην Κλήρωσιν τῶν Δώ-ρων τοῦ τρ. ἔτους, ὁ κατάλογος αὐτὸς εἶνε περιττός. Διότι τὰ Δώρα μένουσιν τὰ ἴδια. Εἰς ἐκάστην δηλαδὴ ἀπὸ τὰς τέσσαρας Κληρώσεις τοῦ 1911 (ἐκτὸς τῆς Ἐξαιρετικῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς μόνος θὰ κερδίσῃ τὴν Μετοχὴν), θὰ κερδίσουν ἐπίσης 50 ἀριθμοὶ ὅμοια Δώρα με αὐτὰ, τὰ ὁποῖα βλέπετε καὶ εἰς τὴν σημε-ρινὴν Κλήρωσιν.

Χαίρω πολὺ, Κερκυραϊκῇ Ἀἵρᾳ, ποῦ σοὺ πέρασαν τὰ δόντια. Πολλοὺς χαριετισμοὺς εἰς τὴν νέαν μας φίλην Οὐρανίαν. Περτέργον ὁ-μῶς νὰ μὴ ἐνοήσης ἀκόμη τὸ τιμολόγιον τῶν Μικρῶν ἀγγελῶν! Τὰ λέγω τόσο ἀπλᾶ καὶ καθαρά! Μήπως μετριοφρονεῖς;

Μελάχρα, εἰδοποιήσε με ὅταν θὰ γίνῃ αὕτη ἡ παράστασις, καὶ ἐὰν δὲν εὐκαιρήσω νὰ ἔλθω ἐγώ, σὰς στέλνω κανένα συνεργάτην μου διὰ νὰ γράψῃ. Φαντάζομαι τί θὰ γίνεταί στὲς πρόδες, ἀφοῦ μαζεθεῖς δεκάοκτὼ διαβολάκια!..

Τὸ γράμμα σου, Ἀμάραντο Δουλοῦδι, εἶχε ὅλη τὴν δροσιὰ τῶν ὡραίων ἐσοχῶν ποῦ μοῦ περιγράφεις. Θαναμάσια, βλέπω, ἐπέρασες τὸ καλοκαίρι σου· ἐργασία τώρα, γὰρ νὰ πάρῃς πάλι τὸν ἴδιον βαθμὸν.

Κάποιος φίλος μου, ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σητοι-χώρου, ποῦ μοῦ ἔστειλε μιαν ὀρχημὴν διὰ τὸ ψευδώνυμον Ο her o n, παρακαλεῖται νὰ μοῦ γράψῃ καθαρά τὸν ὄνομά του διὰ νὰ ἰδῶ ποῖός εἶνε. Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον, θὰ τὸ γρά-φωμε μ' ἑλληνικὰ γράμματα: Ὀμπερόν.

Περτέργον πράγμα! Δυὸ φίλοι μου, σὰ νὰ ἦσαν συνεννοημένοι, μοῦ γράφουν σήμερον ὅτι σιγαίνονται τὰ μαθηματικά. «Ἄχ αὕτη ἡ τοιγυνομετρία!» ὁ Αἰγίριος ἀπὸ δῶ. «Ἄχ

τί μᾶς ἔκαμεν ὁ Εὐκλείδης!» ὁ Δωδωναῖος ἀπ' ἐκεῖ. Ἀλλὰ γιατί, γιατί; Ὑπάρχει, παι-διά μου, ὡραιότερον, ὑψηλότερον, εὐγενέστε-ρον πράγμα ἀπὸ τὰ μαθηματικά; Καὶ θετι-κότερον, καὶ ἀληθινότερον, καὶ τερπνότερον; Μὴν τὰ παίρνετε ἔτσι, μελετᾶτε τὰ με ἀγάπῃ, χαρίζετε τοὺς ὅλους τὴν προσοχή, καὶ νὰ ἰδῇτε τί τέρψεις σὰς ἐπιφυλάττουν.

Ὁραῖον τὸ πρόβλημά σου, Ἰωάννη Γ. Πορτ. καὶ κάποτε θὰ τὸ δημοσιεύσω. Ἐνας φίλος σου μοῦ γράφει σήμερον ὅτι ἀπεφασίσατε νὰ κάμετε Σύλλογον. Νὰ τώρα ποῦ ἐγίνετε δυο. Ξεύρετε πόσοι μπορεῖτε νὰ γίνετε; Ἐκα-τόν! Κ' ἐκεῖ ποῦ σοὺ ἔλεγα ὅτι δὲν ἔχω κα-νένα συνδρομητὴν εἰς τὴν πόλιν σας, νὰ κάμω τοὺς περισσοτέρους.

Τὸ Ἄστρον Ἑσπερινόν, ὁ παλαιὸς μου φί-λος, εἶνε Ἀγγλος ἱερέυς. Διὰ νὰ ἰδῇτε δὲ πόσον καλὰ ξέρει τὴν γλῶσσάν μας, σὰς ἀν-τιγράφω ἐδῶ τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν του: «Ἀξιότιμος Κύριε, Σὰς στέλλω ἐσωκλειστώ-ς ὀκτὼ shillings καὶ δέκα pence, τὴν συνδρο-μὴν μου εἰς τὴν Διάπλαισιν, συμπεριλαμβανο-μένου τοῦ ἀντιτίμου τοῦ ψευδωνύμου μου «Ἀ-στρον Ἑσπερινόν» διὰ τὸ ἔτος 1911. Με τοὺς θερμούς χαριετισμούς μου, διατελῶ ὅπως ὑμέ-τερος.» Βλέπετε; Ἐνα μόνον λάθος τόνου: ἐσωκλειστώ-ς ἀντὶ ἐσωκλειστώ-ς. Δὲν εἶνε θαῦμα ἕνας ξένος, ποῦ δὲν ξῇ κἂν εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ ξεῦρη τόσον τελείως τὴν δυσκολωτήν μας Ἑλληνικήν;

Θριαμβεύων Μεγαλοιδεῖα, σοὺ ἐγκρίνω σήμερον διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. τὴν περιγραφὴν τῆς ὑψίστου πόλεως καὶ τῆς Ἀγγιᾶλου. Εἶνε τό-σον ὡραία, τόσο πρωτότυπος, ποῦ δὲν μοῦ ἔ-καμε καρδιά νὰ σοὺ τὴν ἀπορρίψω. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν δημοσιεύω ποῦ θὰ ἐπιανε μίμῃς σου στή-λη; Πάλιν, ἕνα τόσο ἔμμορφον κομμάτι... Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω.

Ὁ Ἄσπρος Ἀράνης, ξένος εἰς τὸ νέον του σχολεῖον, δὲν ἐγνώριζε κανένα... Ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ του τοῦ ἔστειλεν τὰ φυλλάδιά μου, καὶ μόλις τὸν εἶδαν οἱ συμμαθηταὶ του, ποῦ ἦσαν καὶ φίλοι μου, με Διάπλαισις στὸ χέρι, ἀμέσως τὸν ἐπλησίασαν, τοῦ ὠμίλησαν καὶ τὸν ἔκαμαν φίλον. Τώρα γνωρίζει ἕνα σωρὸ καὶ μοῦ γράφει κατενθουσιασμένος: «Εἶνε ἀκριβὲς αὐτὸ ποῦ ἀφηγεῖτο τὸ Κεντρί. Σὺν Μασσώνοι, ἀγαπητὴ μου Διάπλαισις!..»

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλ-λάς, Ροδωδάκιλος Ἡὼς, Ἡλιοβασιλευμενία, καὶ Ροδοπαλὰ Ἑλληνοπούλα (ποῦ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ ἐπὶ τὰ μῆνας!)

Μετὰ βαθυτάτης μου λύπης ἐπληροφορήθη-ν τὸν θάνατον τῆς Ἰν Κερκύρα ἀγαπητῆς μου φίλης Βιργινίας Γ. Μπαρμύχα, τῆς γνωστῆς εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δούλη Ἡπειρος. Θερμώτατα συλλυπητήρια πρὸς τὸν ἀδελφόν της καὶ φίλτατόν μου Βασίλειον.

Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς Ἰωαννίτας φίλους μου, οἱ ὁποῖοι ἱδρύσαν τὸν Σύλλογον «Φῶς», περὶ οὗ σὰς πληροφορεῖ ἡ σκετικὴ Μικρὰ Ἀγ-γελία. Δὲν ἀμφισβῶλω ὅτι θὰ τὸν ἀναδείξουν μετὰ τῶν πρώτων!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ἀναμνήσεις ἐκδρομῆς τοῦ Δωδωναίου — «Στὴν Ξενητεία» τοῦ Ἀφροδισίου — «Εὐξείνουπόλιν» Ἀγγιᾶλος τοῦ Θριαμβεύοντος Μεγαλοιδεῖτου — «Τὸ ρυάκι» τοῦ Αἰγίριου — «Ἀνέκδοτα» τῆς Γλυκείας Ἑλπίδος — Παίγνια, Παιδικὰ Πνεύματα καὶ Προβλήματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: Ῥιατί, «Στ' Ἀκρο-γιάλι» κτλ. (ἄτεχνος ἡ στιχογραφία γυμνάσου ἀκόμη καὶ θὰ ἐπιτύχῃ, διότι ἔχει αἰσθηματ.) — «Μήτηρ» — «Πρωῖα-Ἑσπέρα» (κοινά) — «Ὁ ἔχινος καὶ τὸ κάστανον» (ἤθελε ἀκόμη λίγο δούλεμα) — «Ὁ Παπαγάλος» (γνωστόν) —

«Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ» (τὸ δεύτερον τε-τράστιχον ἑκαπτοματικόν) — «Ἡ σημαία τοῦ Συντάγματος» (γνωστόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Χλωμὸ Δειλινὸ, κ. (+!); Δικηφόρος τῆς Νεολαίας, κ. (Κ. Γ.) Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, κ. (Σ.Ι.) Ἀηδὼν τοῦ Πηλίου, κ. (Α.Ψ.) Βουρκομένη Θά-λασσα, κ. (Μ. Ζ.) Βροτολογὸς Ἀρης, κ. (Α.Μ.) Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ, κ. Κόρη τοῦ Βοινοῦ, κ. (Μ.Ε.) Μικρὰ Μάρισα, κ. (Ε.Σ.) Παγωμένη Θάλασσα, κ. Ἐντυχὲς Παρεῖδόν, κ. (Ι.Κ.) Ἐκρηβόλος Ἀπόλλων, κ. (Μ. Ζ.) Γαλινῖα Θάλασσα, κ. (Ι.Κ.) Διανγὲς Ρυά-κιον, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-λάξουν: ἡ Ἀκροναυπλία (0) με Φαιδρὸν Ἀδάμαντα, Ροδωδάκιλον Ἡὼς, Βελλορόρον Ἀρτεμιν, Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν, Ἐξορι-στον Ἀθίδα, Ρεξεντὰ — ἡ Ροδοπαλὰ Ἑλ-ληνοπούλα (0) με Φαιδρὸν Ἀδάμαντα, Μι-κροῦλαν Πατριάν, Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν, Ἀκροναυπλίαν, Φάουστ — ἡ Ραρισιμένη Καρ-διά (0) με Ἀπείλιν Ἑλπίδα, Αὐτοκαρτεῖραν τῶν Βαλκανίων, Ὀνειρομένη Πατρίδα, Ἀφροδισίον — ὁ Ριγολέττος, (0) με Ἐλαφὸν τῆς Αἰγύπτου, Εὐξωνάκι, Μελάχρα.

Ἡ Διάπλαισις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀθ. Κ. Διαλ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν εὐδοκίμησιν τοῦ σχολεῖός σας διὰ τὴν βραδυ-τητα πταίει ὁ διανομὸς τῆς συνοικίας σας, διότι τὰ φύλλα τῶν Ἀθηνῶν παραδίδονται πάντοτε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν Παρασκευὴν τὸ βράδυ) Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα (τί πήγε νὰ πάθῃ ὁ καὶ μόνος ὁ Ἀντίβας!.. ὅσα ψευ-δώνυμα καὶ ἂν ἔχη κανεὶς, ἐν μόνον ψηφοδελ-τιον θὰ λάβῃ· ἔτσι δὲν εἶνε τὸ σωστόν; Κυ-θηραϊκὴν Ἀγῆν (βραβεῖον ἔστειλε· αἱ πρώται ἀποτυχῖαι δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀποθαρρύνουν) Δούρειον Ἴππον (τώρα ποῦ ἐπιστρέψες ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν καὶ ποῦ εἶσαι καλλίτερα εἰς τὴν γείαν σου, γράφε μου συχνότερα) Χρηστ. Γ. Ἐναι. (ἰδὲ τί γράφω παραπάνω πρὸς τὸν φίλον σου· ἐμπρός, ἐργασία!) Ποθητὴν Κωνσταντινου-πολιν (διὰ τὰ ψευδώνυμα, ὅχι· διὰ τὸ ἄλλο, νομίζω ναί!) Σημαιοφόρον Ἑλληνα (τώρα πάλιν θὰ τὰ λαμβάνῃς τακτικὰ κατ' ἐβδομάδα) Ὀνειρομένην Πατρίδα (ἔχει καλῶς) Κύμα τοῦ Πόντου (μὰ δὲν ἐπρότεινα ἐγὼ αὐτὸν τὸ Δια-γωνισμὸν) πρέπει νὰ στείλῃς στὸ Κάιρον) Μακεδόνα (ἔστειλε· βεβαίως, ἐπιτρέπεται νὰ πληρώῃ κατὰ τριμηνίαν) Δικηφόρος τῆς Νεο-λαίας, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-αιῶς μέχρι τῆς 9 Νοεμβρίου ἐκ τῶν Ἐπαρ-χιῶν μέχρι τῆς 16 Νοεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξω-τερικοῦ μέχρι τῆς 4 Δεκεμβρίου.

495. Δεξιόγριφος

497. Ἐξάπλευρον

- *** = Ζῶον τρωατικόν.
 *** = Στοιχείαν τῆς φύσεως
 *** = Πολλὰ πράγματα μαζί.
 *** = Φυτόν.
 *** = Υἱός τοῦ Νῶε.

Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

*Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Μικροῦ Ἀργοναύτου

498—502. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ προσοχῇ ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι ;

νέος, ναός, Ἐρία, κλίμα, ἀνά.

*Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Νίας Σελήνης

503 Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Κράτος τῆς Εὐρώπης :

1, Ἄνθος εὐώδης. 2, Δημητριακόν. 3, Ἐνδοξον χωρίον τῆς Ἀττικῆς. 4, Στενός συγγενής. 5, Ποταμός ἢ ἐπίπτεον. 6, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

*Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Γορδίου Δεσμοῦ

504. Φωνηεντόλιπον

* - προσκίπτε - νς - μν - γρν

*Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Βασ. Νικολαΐδου

505. Γρῆφος

I
 I α α α I βλι
 α α α βλι βλι
 α α α E μα Ἰέρων
 α α αι βλι βλι
 I α α α I βλι
 I

*Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Μπαρουτοκαπνιαμίνης Γυλανόλευνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39.

396. Ἀργιστόλιον (ἀργός, τό, λειον.) —
 397. Ἐρμῆς (ἐρ - μῆς.) — 398. Γέρων - Νέρων.

399.

400.

I A Π E T O Σ ΔΙ - Ο - ΜΗ - ΔΗΣ
 ΔΟΜΟΚΟΣ Ο - ΔΟ - ΡΟΣ
 ΔΑΚΡΥΟΝ ΜΗ - ΡΟΣ
 ΚΑΝΑΡΗΣ ΔΗΣ

ΣΙΣΥΦΟΣ 401. Ξεσπαθώνετε,
 ΑΤΡΟΦΙΑ παιδιά ! (Ἡ ἀνά-

Η ΣΙ Ο Δ Ο Σ γνωσὶς ἐκ τῆς κάτω δεξιᾶς γωνίας, κάμνει τὸν ὕρον τοῦ σχήματος καὶ κατατρέπει εἰς τὸ μεσσίον Λ.) —

402. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ (ἐκλεκτός, μέλι, ἱστίμη, στόλος, τίθημι, ὁμοιος, κόσμος, ληστής, ἥλιος.) — 403. ΑΘΗΝΑΙ - ΣΕΛΗΝΗ (Ἀστακός, Θέρος, Ἠλίας, Νησσα,

ἌΝτωνίος, Ἰησοῦς.) — 404. Οὐ παντός πλεῖν εἰς Κόρινθον. — 405. Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. (Ὡς - εἰς χρ' εἰς τον - Εὐα - πτ' εἰς θε - τε - χρ' εἰς τον ἐν - ε - δις ἄσθε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Επὶ τῇ ἐπετειῇ ὀνομαστικῇ σου ἐορτῇ, φίλτατον Γυμνάσιον Ἰωαννίνων, εὐχόμεθα ἔτη πολλά καὶ πανευδαίμονα. — Δωδοναῖος, Ἀνδρειωμένο Σοῦλι. (Γ. 208)

Ἰδρύθη ἐν Ἰωαννίνοις Σύλλογος τὸ «Φῶς». Πρόεδρος, Γυμνάσιον Ἰωαννίνων, Ἀντιπρόεδρος, Δωδοναῖος, Ταμίας, Μόρφος, Γραμματεὺς, Ἀνδρειωμένο Σοῦλι, Σύμβουλοι, Ἐσρινή Αἴρα, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Κίμων Τσοῦκαλης. Ζητοῦνται πανταγόθεν μέλη. Συνδρομὴ μηνιαία φρ. 0,50. Ἀπευθυντέον : Démètre Salamangas, Janina (Turquie). (Γ. 209)

Ενεκεν ἀσθενείας παύω ἀνταλλαγὴν δελητρίων. Εὐχαριστῶ θερμῶς πάντας τοὺς ἀποστείλαντάς μοι. — Ροδόδακτυλος Ἡώς.

Αγαπητὴ Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου, βλέπω ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν μετὰ τὸν Γόρδιον Δεσμόν. Ἄν πρόκειται γιὰ κανένα κόκ, ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς συμβιβάζω. — Κερκυραϊκὴ Αἴρα. (Γ. 211)

Ἀσπρο ὄλοι στὸ γνήσιον παιδί τῆς πατρίδος μας τὸ Εὐξωνάκι. — Ἐσρινή Μουσμέ, Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο, Κυρία δὲν Μὲ Μέλει, Ἑλληνίς, Πτωχικὴ Καλύβη, Ναυσικά, Ἑλπίς. (Γ. 212)

Μετατιθέμενος ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἐν Σύρῳ Ἀγγλικόν Τηλεγραφεῖον, ἀποχαιρετῶ φίλους Διαπλάσεως, ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσω καὶ τοὺς ἐκεῖ. Ριγολέττος, (Ἰάκωβος Ν. Καφεζέξης).

Μελάχρο μου ἀγαπημένη, γίλιες ὁλόθερμες εὐχὲς ὑποκέτο καμωμένες, στῆς στέλλω γιὰ τὴ γιορτὴ σου μετὰ πολλὰ φιλιὰ, — Ἡ Ρεζεντὰ σου. (Γ. 214)

Ελαφε τῆς Αἰγύπτου, σὲ συμβουλεύω νὰ μετρήσῃς τὰ λόγια σου πρὸ τῆς Μεγαλειότητός μου !!! Φείσθητι τοῦ δερματός σου. Ἀκούς ; — Γόρδιος Δεσμός. (Γ. 215)

Χμ ! ἀγαπητὴ Ἐλαφε τῆς Αἰγύπτου, ὁ Γόρδιος ἔτομος μετὰ τὴν πανοπλίαν του, περιμένει σοβαρὸς τὸν πόλεμον. — Γλυκεῖα Ἑλπίς. (Γ. 216)

Παιδικὲς Σελίδες, Π. Σ. Δέλτα : «Γιὰ τὴν Πατρίδα, Καρδιά τῆς Βασιλοπούλας». Πουλιεῖται στὸ Βιβλιοπωλεῖον «Ἐστίας» Στὸ Λονδίνον, τυπογραφεῖον Βελώνη 18, 19, 20, Appold Street, E. C. (Γ. 184-8)

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1910

Κατὰ τὰ προκηρυθέντα, τὴν 15 Ὀκτωβρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2552, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τριμήνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβανέτο ἡ 15 Ὀκτωβρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοὶ :

1164, ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τσέπης.
 679, 172, ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.

1408, 389, 903, ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

1673, 63, 1068, 241, ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

2329, 31, 1539, 1222, 1856, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ 1911.

1941, 2442, 531, 79, 615, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

785, 1463, 306, 2142, 1302, 2507, 870, 1422, 477, 740, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.

655, 2370, 2109, 1328, 824, 2063, 1752, 2411, 1012, 572, 1904, 2522, 743, 1512, 1243, 2274, 204, 2484, 134, 2066, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνη μαζί μετὰ τὰ 48 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Οἱ δὲ κάτοχοι τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ὀρίσουν ποίους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1911

Ἡ προσεχὴς ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ θὰ γίνη τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ ὅσοι θὰ ἔχουν πληρώσῃ ἑτησίαν ἢ ἑξάμηνον συνδρομὴν διὰ τὸ 1911 μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου τὸ βραδύτερον. Ὁ κληρωθὴς ὅμως θὰ κερδίσῃ τὴν Μετοχήν.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1911 θὰ γίνονιν ἄλλαι τέσσαρες Κληρώσεις, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων τὰ Δῶρα θὰ εἴνε ὅμοια μετὰ τὰ ἀνωτέρω.